

ענינים

● לא כדאי לראות
★ לא חשוב לראות
★★ אפשר לראות
★★★ רצוי לראות
★★★★ חובה לראות

תיאטרון

הצגה חדשה

הזוגות

המוזרים

★★ **מלון פלאזה** (הקאמדי) — איש אינו חושב בניל סימון שיתפוס מקום כבוד בתולדות הדרמה של ימינו. לעומת זאת, אין זה סוד שסיכויו רבים להיות אחת האנשים העשירים של הדור, וזאת מי שום שהצליח להפוך את מלאכת כתיבת המחזות למדע מדויק והוכיח את יעילותו של מדע זה בשררה בלתי פוסקת של הצלחות כמו יחפים בפארק או הזוג המודר. מלון פלאזה אינו שונה בהרבה מ-

פלידל וחזקיהו ב"מלון פלאזה"

מחזותיו האחרים. סיטואציות קומיות רודות זו את זו, ודיאלוגים מפולפלים מבטיחים על משחקי מלים, הדמויות מנוהכות במקצת אך לא יותר מדי, בקצרה, כל הדיאלוגים הנחוצים להצחקה הקלה, מבלי לחייב אותו למאמץ שכלי כלשהו.

מלון פלאזה מורכב משלושה מערכונים שהקשר היחיד ביניהם הוא מקום ההתרחשות: חדר 719 במלון פלאזה. מערכון א': אשה מנסה לחשוש את קסמי ירח הירח דבש לאחר עשירי ושלוש שנות גישואין בחדר בו בילתה את ליל הגישואין הראשון.

מערכון ב': מפקד הוליבודי מפורסם מב' לה שעה קלה עם בת עירו אותה לא ראה שבע-עשרה שנה ומגלה שהיא מוכנה ל'עשות הכל כדי להתחבר במי שסועד ל'עמים בחברת פרנק סינטרה.

מערכון ג' (אגב, המצחיק ביותר): זוג הורים מנסים להוציא את בתם מחדר ה'אמבטיה כדי שתדל להתחתן.

לאונרד שאך (הבמאי) מגיש שלוש בדיחות אלה בקצב ער, אבל את הצלחת ה'הצגה יש לזקוף בעיקר לזכותם של אבנר חזקיהו ועדנה סלידל המדללים בקלות וב'טבעיות ממערכון אחד לשני בתפקידים הראשיים.

קשה לעמוד בפני קסמו של חזקייה מתפלל בשמירת הריאטה הקפוינית כש'הוא מגלם איש-עסקים טרוד במערכון ה'ראשון, או בפני עדנה, כאמה של הכלה באמבטיה. המתרחשת במערכון השלישי ו'צירחת על בתה: "צאי מיד מן האמבטיה! רדי להתחתן!"

אם זה נראה או נשמע שטחי, פשוטי או בלתי מקורי, הרי לעומת זאת, זה מצ'חיק, מבדר ומשעשע. ואין זה דבר שכיח כלל וכלל בנוף התיאטרוני הישראלי.

בידור

חדש בבידור

★★★ **מעוז א', א'** — להקת פיקוד דרום — חלפו הימים בהם להקה צבאית היתה סתם קבוצה של בחורים ובחורות חביבים שבאו לשעשע חיילים במוצבים. היום הענין כרוך בהפקה שלמה, החלפת תלבושות, תזמורת, עבודה וכתובי עיבודים מסובכים, בימוי וכוריאוגרפיה הדרושת מ'חיילים חסרי נסיון להתנועע בקלילות וירטואוזיות כשל רוקני ג'רום רובינס. למרבה הפלא עומדת ההצגה בכל האתגרים. יש כאן רקודים מסוגננים בקצב סריג ותנועות שיוכרו לרבים בודאי את ג'ז פלוס. יש כמה בחורות בעלות קול חם ומלטף, נערה אחרת מצטיינת ממש כ' וירטואוזית במחול, שעה שאחד החיילים מגלה כשרון מקצועי בהחלט בפנטומימה. התלבושות הוכנו בכשרון וסצינה אחת, בה שלושה חיילים בבושים בגדי ליצנים מעור'רת גלי צחק ומחואות כפיים סוערות. אמנם המערכונים דלים במקצת, במסיקה מורגשת מקצועיות יותר מאשר השראה והחיילים אינם מתגברים תמיד על כל התרגילים המסובכים שהכין עבורם הכוריר אוגרף יעקב קלוסקי. אולם בסך הכל, זוהי הצגת רבוי מהנה, וכדאי היה שה'תיאטראות ירוצו להחתיים את כוכבי ההצגה. לכמה מהם נשקף עתיד בטוח.

תערוכות

חדש בגלריות

★★★ **4x4** (גלריה אנגל, ירושלים). רעיון מבריק של ארבעה אמנים, כשצוירו של אחד מהם משמשים נקודת מוצא ל' ציוריו של השני וכן הלאה, כדי ליצור מעגל סגור. המטרה: ליצור תמונה בהמש'כים, כשהעלילה מסופרת בכמה נוסחים אישיים. התוצאה מאכזבת כיון שבמקום רצף, מוצאים **ששמואל שיין וברוך גולדלין** הפכו לתאומי-סיאם מבלי יכולת להבדיל בין האחד לשני. **דדי בן-שאול** מציג רישומי שחור-לבן חסרי דמיון, דוקא כשהבעיניו שלו היא עיקר כוחו, ואילו **יצחק גאון** מופיע באינטלקטואליזם חיצוני, ני, עם הרבה סממנים שטחיים. רעיון שבוזבז. ★★ **גרוטאות** (בית האמנים, ירושלים). מזכרות אישיות, שונות ומשונות של אמ'נים ירושלמיים. **יעקב פינס** מציג מאוס'פו המפורסם, חיתוכי עץ של המרחק הרחוק מהמאה ה'17 ועד ה'20. משפחת **ארבעסנדר צור** מציגה אוסף של פיסול והצפיקישוט מניגריה וגאנה, מקסימים בפשטותם ושונים כל-כך מפסלריצו ל' תיירים. **אברהם מנור** פיתח את אשתו בעזרת כחובה חביבה שעה **לזמרי מנדר**, **יצחק גרינפנד** יצר אסמבלגים מלאי-דמיון, **גאולה דגן** מקסימה בתכשיטים בנוסח פרימיטיבי, עשויים מחרוזים עתיקים, מתקופת הכנענים ועד לביזנטים. יצירות בנוסח מודרני מזויף מציג **מוטקה בלום**.

קולנוע

סרטים

זורבה

באיטליה

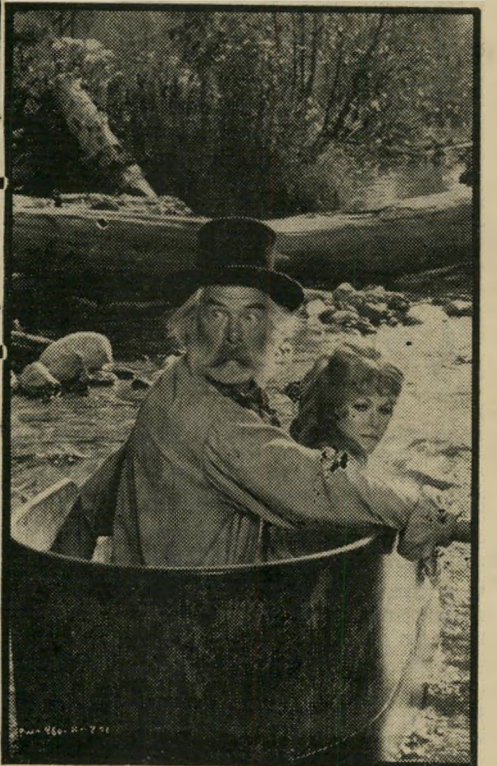
★★ **סודה של סנטה ויטוריה** (מוג'רי, תל-אביב) — מי יודע מה היה גורלה של העיירה סנטה ויטוריה הקטנה

התובע לשינוי החיצוני המדהים שחל בגופו, שלא לדבר על כך שהסביבה ה' לבנה והכושית כאחת מתנהגת בנימוס מפתיע בהשוואה למה שניתן לקרוא מדי יום על המתרחש במדינות הדרום בארצות הברית.

סטיבנס מתרכז בכעיותיו הפרטיות של התובע. האם תסתגל אשתו, לגוף החדש או שמא תוכל האשה הכושית של בעל הגוף הקודם להסתגל למוח החדש? או בחקירה בה מוטל על התובע להחליט אם להעמיד לדין שריף לבן החשוד ברצח כו' שית, או להמתין להוכחות חותכות? הסרט מרתק ויש בו אפילו הפתעה קט'נה בסופו. משחקו של ריימונד סטיוואק משכנע בהחלט, והסרט עשוי לזכות ל' הצלחה קופתית אם כי הוא מחמיץ את ההזדמנות לעמוד על כל הכעיות המגוננות שמתעוררות שעה שהאדם לוקח על עצמו חלק ממלאכת הבורא ומוזג באופן שרירי תי גוף לנפש שלא היו שייכים זה לזה קודם לכן.

השולם הזה

★★★★ **פאטיריקון** (סטודיו, תל-אביב) — פדריקו פליני מציג תמונה מדהימה של רומי עתיקה ומתכוון בעצם

סיבירג ומרווין, המכורים לזהב"

לתאר את רומא של ימינו, חויה קולנועית שאי אפשר לתארה במלים. ★★★★★ **שבי החרב** (תכלת, תל-אביב) — לואיס בונואל מציג את האבסורד הטמון במוסד הכנסיה הקאטולית. סרט המיועד בעיקר למי שמתמצא ברזי הנצרות. ★★★★★ **נמר התעופה** (הן, תל-אביב) — רבימכר מקצועי מאד על כמה שעות דחוסות מתח בשהתעופה עמוה תנועה. סופרמרקט של בעיות והסביבים בו יכול כל צופה למצוא תמורה לכספו.

★★★ **ז'יל ז'יים** (פאריס, תל-אביב) — סרט רגיש מאוד ויפה, של טריסטר, על אהבה מוזרה בין שני גברים ואשה והידיד דות הקושרת את שני הגברים. ז'אן מורו.

★★★ **היה שלום קודומבורג** (אלני ב, תל-אביב) — אהבתם של צעיר אינטלק'טואלי שאינו רוצה להשתלב במימסד ושל בת-טובים ממונקת, עולה על שרטון בגלל המוסר של הבורגנות היחידית האמידה. הומור ופאתוס משתלבים בדיוק במידה המתאימה ליצירת רבימכר.

★★ **הלו דודי** (פאר, תל-אביב) — כוריאוגרפיה מקסימה. ברברה סטרייזנד במלוא הדרה, ולאטר מתואר מבריק, אבל המוסיקה... בגללה הסרט חיייה לעין אבל לא לאוזן.

★★★ **בצהרי היום** (חופה) — המער'ב בון הקלאסי, המססר על שריף הנעזב על-ידי כל ידידיו שעה שעליו להתמודד עם פושע ששלח למאסר, בימוי מושקח שחוקו אחר'כך לרוב, הן בהוליווד והן באיטליה. מומלץ.

שבאיטליה, שופעת כרמי היין, לולא בא עיתונאי אמריקאי בשם קריצ'טון, וגאל אר'תה מאלמוניותה. קריצ'טון זה גילה שב'מלחמת העולם השנייה הצליחו בני עיירה זו להסתיר מליון בקבוקי יין מעיני ה' כובש הגרמני ואסילו שיטות הגסטאפו לא הצליחו לפתוח את פיות תושבי המקום. קריצ'טון התרשם מן הסיפור, כתב עליו ספר שהפך רבימכר, וכך הפך לאיש עשיר ואת סנטה ויטוריה הפך לאתר תיירות. סטגלי קרמר (האיש שבא לסטוד) הריח הצלחה, קפץ על המציאה והביא את ה' סיפור לבד הקולנוע. אלא שבמקום ב' גבורת עיירה שלמה, מתרכז הסרט בקורר'תיו של ראש העיר השלומיאל איטלו בר' מבולגני (אנטוני קוין), אשתו השתלטנית (אנה מניאני) ומריבותיהם המשפתחיות ה' תוססות. מוזמן לזמן נשלח גם מבט ל' הרפתקאה רומנטית בין אצילת המקום, וירנה ליסי, לבין בן-כפר שהיה קצין איט'לקי עד אשר ערק עם הצבא (סרגיו פרא'נקי). יש גם קצין גרמני מחונן מאוד ה' משתדל לעצור בעד הגסטאפו עד הרגע ה' אחרון, לבעלי קיבות עדינות: אל חשש, הגסטאפו כאן אינו מפחיד ביותר.

בסך הכל היכחה קרמר את הפינות ה' חדות בספור ומרח בחדוה רבה סצינות אהבה בין ליסי לפראנקי. למרבה המול נקודת הכובד בסרטו היא התכתשויותיהם של אנטוני קוין ואנה מניאני המתפרצים זה על זה במלוא הדר מזוג הסוער. בזכר'תם כדאי לראות את הסרט.

המערב הפרוע

מזמר

★★★ **המכורים לזהב** (טינרמה, תל-אביב) היא גירסה קולנועית למחזמר שהוצג בברודווי לפני כעשרים שנה. והו סיפור על הרפתקנים הפושטים על נהרות קליפורניה בחיפושים קדחתניים אחרי ה' זהב ובעיקר על שלושה מהם: בן רומסון, ההולל העליון; שותפו, איכר סולידי ושלי' והאשה הראשונה באזור, המשותפת ל' שניהם. האידיליה המשולשת באה לקיצה כאשר מגיעה הקדימה לעיירת הכורים. אז נוטל רומסון את חפציו ויוצא לתפש מרח'בים חדשים: "אני מוכרח להקדים את הקיד'מה בחמישה מילין לפחות", הוא אומר.

תחת ידיהם המנוסות של לרנר ולא' (גברתי הנואה) היה הסיפור לאופרטה ה' הולידה בזמנו כמה להיטים. בדרך אל ה' קולנוע, בעזרתו האדיבה של הבמאי ג'ושוע (דרום פסיפיק) לונג, התנפחה ההצגה ל' מחזה ראוה על המערב הבלתי מיושב, מחזה שבו הצליחה הוליבוד והפוך אפילו את הסופות, הרפש והטינופת למראות אסטטיים מצולמים להפליא.

התסריטאי פדי (מרטי) שייבסקי ניצל את האווירה המיוחדת של אותה תקופה, את המחסור בנשים, הצמא לזהב והעדר חוקה כדי להציג גירסה משעשעת משלו לסדרם ועמורה, בה המטיפים והחוטאים מצחי'קים באותה המידה. הפנינה בסרט היא לי מארוין המפגין את מלוא יכולתו בדמות בן רומסון ה' אלה את רב זמנו בילופין ובשארית ה' פנאי מחפש בקבוקים שלא הוריק עדיין. קלינט איסטווד וג'ין סיבירג מספקים תפא'רה אסטטית לדמותו הרביגונית של מי ש' נחשב, ובצדק, לאחד מגדולי השחקנים של הוליבוד.

שחור

על-גבי לבן

★★★ **התובע** (ארמון ז'וד, תל-אביב) — הרעיון מאחורי הסרט מוצלח בהחלט: תובע מחוז לבן-עור, באחת ממדינות ה' דרום מבקש שישתלו את מוחו בגוף אחר, שעה שגופו שלו גוסס ממחלת סרטן ממו'שכת. הגוף היחיד לכך שנמצא באותו רגע בבית-החולים, הוא גופו של כושי גברתן שנפגע במוחו. התובע מסכים להשתלה, ו' כך לאחר שגופו מת, ממשיכים מוחו, מח' שבוחיו ורעיונותיו של לבן קיצוני לחיות בגוף שצבע עורו שחור.

והי נקודת מוצא לשורה שלמה של הרהורים חברתיים, היכולים להיות מרחיקי'לכת, ואשר העלו בעבר בצורה זו או אחר'רת בסרטים כמו השניים של ג'ון פראנק'גיהימר. אבל כאן מחתר הבמאי רוברט סטי'בנס על כל התפלספות או סטייה מן הנושא המרכזי. הוא מעמעם את תגובת ידידיו של